

maal er det ogsaa, om det er nødvendigt at henlægge disse Hverv derunder, eller om man ikke kunde blive ved den bestaaende Ordning.

At det skal være en Fuldmægtig og Ekspeditionssekretær fra Justitsministeriet, der skal være Leder af det nye Kontor, kan jeg i og for sig, saaledes som Ordningen skal være, ikke have noget imod. Men saa siges der i Motiverne: „At de nuværende Stillinger som Sekretær og Skriver (Assistent) i Overinspektionen omdannes til tilsvarende Stillinger under Centraladministrationen i Overensstemmelse med Lønningslov af 22. Marts 1907, vil formentlig være en Selvfølge“. Jeg ved nu ikke, at der i Lønningsloven findes omtalt nogen Sekretær under Centraladministrationen, der tales kun om en Ekspeditionssekretær, hvis Stilling kan forenes med Fuldmægtigens. Det er altsaa uklart, hvad det er for „tilsvarende Stillinger“, der her er Spørgsmaal om. Og hvad er Meningen, naar der er Tale om en „Skriver (Assistent)“? Er det en Skriver, skal Lønnen ifølge Lønningsloven være en anden, end naar det er en Assistent. Det er en Uklarhed, jeg gerne vilde have oplyst.

Goos: Da dette Lovforslags Gennemførelse vil medføre Bortfald af Stillingen som Overinspektør for Fængselsvæsenet, som jeg selv i en lang Aarrække har beklædt, og som nu beklædes af en nær paa-rørende af mig, finder jeg Anledning til at sige nogle Mindeord om denne honorarlønnede Stilling.

Det var i 1861, at man definitivt op-hævede det tidligere Embede som Overinspektør for Fængselsvæsenet, som beklædtes af David, og henviste med en rund Sum Ministeriet til at sørge for Varetagelsen af disse Forretninger, saa at der nu ikke længere var Tale om en selvstændig kongelig Embedsmand, men blot om en Embedsmand, eller hvad man vil kalde det, som var honorarlønnet, og som forudsattes ved Siden af at beklæde en Hovedstilling indenfor Statsstyrelsen. Denne Ordning blev truffen, efter at en omfattende Omordning af Fængselsvæsenet, af Strafanstalterne, havde fundet Sted, og blev truffen under Ledelse af den daværende noksom bekendte Folketingsmand Tschering. Man gik ud fra, og det blev egentlig ikke modsagt af den daværende Minister, at efter denne Omordning af Arbejdsvæsenet ved Strafanstalterne vilde Opgaven for en honorarlønnet Embedsmand være saa let, at den kunde besørges af, om jeg

saa maa sige, en halv Embedsmand, d. v. s. en Embedsmand, der ikke behøvede at ofre hele sin Tid paa dette Hverv, men havde en anden betydelig og mere omfattende Opgave indenfor Statsstyrelsen andetsteds. Saaledes gik det under forskellige Navne fra 1861 til nu, og det bekræftede sig i Virkeligheden, at denne Ordning var mulig. Det Arbejde, der paaahvilede Overinspektøren, overskred ikke det Maal af Tid og Kraft, han kunde have til Raadighed ved Siden af sin Hovedgerning. Og den var billig for Statskassen, idet det Honorar, som tilstodes ham, jo kun var det halve af det, som tidligere var tillagt den kongelige Embedsmand. Den runde Sum, som stilledes til Administrationens Raadighed, var tilstrækkelig til, at af den kunde baade Honoraret til Styrelsen, Kontorlederen, som det hed tidligere, Overinspektøren senere, bestrides, og den fornødne Medhjælp, ligesom ogsaa de mange andre Opgaver, som forelaa for Overinspektøren, særlig, maa jeg sige, i litterær Henseende ogsaa kunde afholdes af denne Sum, som saa rigtignok senere blev forhøjet af forskellige Grunde.

Det er altsaa denne 50aarige Ordning, som nu antagelig stunder mod sin Ende. Den har været billig for Staten, og at den har udført sin Bestemmelse fyldestgørende, tror jeg nok, jeg tør sige baade paa min Forgænger Bruns Vegne, paa egne Vegne og paa den nuværende Overinspektørs Vegne, og den har særlig, hvad der ikke maa glemmes, skaffet Danmark Anseelse paa dette Omraade udenfor vore Grænser, hvad navnlig enhver, der besøger Svejts, vil kunne mindes derved, at Danmark, repræsenteret ved Navnene Brun og Goos, er opført mellem de Lande, der have været Foregangslande, og de nævnte Mænd blandt de Mænd, der have været Foregangsmænd paa dette Omraade. Naar jeg saaledes genkalder i min Erindring, hvad der er udrettet paa dette Omraade, saa er det ikke lidet i Retning af at bringe Fængselsvæsenet op til et Standpunkt, som vi kunne være bekendt, og holde dette Niveau vedlige, hvortil vi med Rette efter en saa stor Forgænger som David maatte naa. Jeg minder her om den omfattende Ombygning og Nybygning af Arresthuse, hvorved det overvejende Antal af dem er bragte i en Tilstand, som svarer til Nutidens Fordringer. Jeg minder om den Omsorg, der er truffen for alle Funktionærerne ved Statens Strafanstalter. Jeg minder om den Nutidsopgave, hvad Fangerne angaar, hvis Løsning de fængsels-